

at sige hele den Indtægt, vi have af Skatte-
tollden — og den er ikke saa lille, saavidt
jeg mindes 90,000 Kr., — falder med over
 $\frac{2}{5}$ alene paa saadanne Luxusafgifter, som
den fattige Klasse aldeles ikke kjen-
der eller nogenstunde nyder. Det er altsaa lige-
frem en Afgift paa den formuende Klasse,
og at Folkethinget kan have særlig Interesse
i at fritage den for denne Afgift, kan jeg
ikke se, ialtfald maa jeg bestemt benegte, at
det er i de uformuende Klasses Interesse.
Tage vi en anden Skattepost, som der altid
med stor Hestighed er opponeret imod i denne
Sal, og som jo ogsaa er høbet i det fore-
liggende Udlaast, nemlig Skatte-
tollden, kan jeg virkelig heller ikke se, at det er i de fattige
Klasses Interesse at hæve den. Vil man
tage den store Landbefolkning, er det jo
næsten forsvindende, hvad den bruger af Sk.
Vil man derimod se, hvor Skat forbruges,
er det af de store Dampskibsselskaber og Fabriker,
kort sagt den store Industri. Det er den,
som høster Fordelen af denne Skattepost.
Det samme gjælder om flere andre Sager
og da særlig med Hensyn til Tømmer. Det
er ganske vist, at der ogsaa bruges noget
Tømmer til Huse og Bygninger, som Smaa-
folk og fattigfolk behøve, men det er i den
Grad forsvindende ringe i Sammenligning
med de umaadelige Mængder, som forbruges
til de Paladser, store Bygninger og Etab-
lissementer, som den rigere Klasse opfører,
at jeg egentlig ogsaa tror, det bliver den,
som høster Fordelen af denne Skattepost.
Som sagt, jeg kan ikke godkjenne hverken den
Opposition, som reises her imod Forslaget,
og endnu mindre, at det sker i den fattige
Klasses Interesse. Da det ærede Medlem,
jeg før nævnedes (C. Hage), endnu ikke er
kommet, skal jeg foreløbig indskrænke mig
hertil. Nei, der er dog endnu et Punkt, jeg
vilde berøre, nemlig den Sætning, der er
fremkommen oftere her, at den bedste Reserve-
kapital, som Staten kunde ty til i Nødens
Stund, var Borgernes Lomme, (En
Stemme: Naar der er Noget i dem). Ja,
det er rigtigt, det er en uafviselig Betingelse;
men jeg tror ganske vist, man har ikke nogen-
sombestemt Garantier for, at der bliver en Dre-
mere i Borgernes Lomme paa Grund af de
Eftergivelses, der finde Sted paa Skatte-
tollden. Det er en af de idetmindste for mig bedrøve-
lige Kjendsgjerninger, man daglig er Vidne
til, at de i høi Grad forsøgede Indtægter,
som Befolkningen har haft i den sidste Åren-
neftalder eller i det sidste kvart Århundred
meget langt fra have tjent til Forsøgelse af
Nationalformuen, men at tværtimod Luxus

og Overdaadighed have taget til i endnu
høiere Grad end Indtægterne, og Enhver,
der med nogen Opmærksomhed har fulgt
Udviklingen i den Retning, vil have set, at
det er ikke alene de rigere Klasser, hvor det
har været Tilfældet, men gennem alle Mel-
lemklasser ned til et temmelig lavt Trin af
de uformuende Klasser ser man, hvorledes
Overdaadighed og Luxus have taget til i
saadan Grad, at der kun paa meget faa Ste-
der er Formue, men paa de fleste Steder
Gjæld. Det er jo aldeles foruroligende,
naar man f. Ex. undersøger, hvorledes Priori-
tetsgjælden i Landeindomme er steget i de
sidste Aar, hvorledes der i de frugtbareste og
bedste Egne er Herreder, hvor i Løbet af
faa Aar Prioritetsgjælden er forøget med
flere Millioner, og hvor man ser, at Land-
manden, som jo nu i en længere Aarrække
har virket under heldige Forhold, saasnart
som der blot indtræffer et uheldigt Aar, for
ikke at tale om et Misvæxtaar, bliver trykket,
saa at mange Familiers Ruin fremkaldes ved
et saadant Aar, medens de tidligere uden
Bandskædder rede Stormen af, naar der
kom mindre gunstige Tider. Dette er et
Bidnesbyrd om, mine Herrer, at man lang-
fra tør gjøre Regning paa, at de smaa Bes-
parelser, som Befolkningen kan have af den
Løbsafgift, som vilde finde Sted, selv
om vi gik meget vidt med Hensyn til Ned-
sættelsen, vilde kunne udøve nogenombestemt
Indflydelse paa Nationalformuen. Disse
Besparelser vilde forsvinde ligesom alt det
Øvrige, idet man i samme Forhold, som Ind-
tægterne forøges, vil forøge sine Udgifter og
udvide sine Fordringer til Livet. Jeg tror
altsaa aldeles ikke, at man tør gjøre Regning
paa, at Nationalvelstanden vil forøges videre
ved disse Besparelser, eller at man kan vente,
at der derved vil ske en følelig Forbedring
af Borgernes økonomiske Stilling eller For-
nuestilstand; men derimod er det aldeles
utvivlsomt, at man, ved at bringe Statens
Finanser i en glimrende Tilstand, udruster
Statskassen til at møde kommende Tidens
Begivenheder, ogsaa naar det gjælder om at
komme Befolkningen til Hjælp i Nødens
Stund. Jeg anser det derfor for at ligge
mere i en fornuftig Statsøkonomis Inter-
esse, at man benytter de gunstige Tider, hvor
man uden noget føleligt Tryk kan bringe
Finanserne i en glimrende Tilstand, end at
man skynder sig med at forhindre det, thi
det er en ubegrivelig Theori, at det skulde
være en Ulykke for Staten, at der var for
mange Penge i Statskassen. (Afbrydelse).
Jeg har tænkt derover i 30 Aar.